

CHANTAL JANZEN

Musicals, tv-presentaties en -series; soms lijkt het wel of Chantal Janzen (35) er altijd en overal is. En naast die carrière heeft ze ook nog eens een leuk gezinsleven. "Daarmee voel ik me ontzettend gezegend."

‘Ik stuur mijn moeder altijd een bloemetje als ik op Moederdag niet bij haar kan zijn’

Bouwvakkers fluiten, fietsers draaien zich om, mobiele telefoons worden tevoorschijn gehaald om het vast te leggen: Chantal Janzen (35) is gesignaleerd.

Gelaten ondergaat ze de aandacht, terwijl ze ondertussen de door de fotograaf gewenste poses aanneemt. En blijft lachen. Een bekende Nederlander zijn; het is niet haar ding, zegt ze even later. “Maar het hoort erbij. En op zich valt het mee. Ik kan gewoon over straat in Amsterdam, al is het sommige dagen wel raak. Laatst bij de Bijenkorf moest er een beveiliging me bij de lingerieafdeling naar de uitgang begeleiden omdat een groep van twintig jongeren een dagje Amsterdam had.”

Dapper dat je gewoon lingerie durft te kopen. “Als dat niet meer kan! Ik koop wat ik wil. Er zijn ook weken dat er geen mens naar me kijkt, hoor. Het liefst krijg ik die aandacht niet. Maar het is heel tegenstrijdig, want ik wil ook dat er anderhalf miljoen mensen naar mijn programma’s op tv kijken. En dat ze kaartjes kopen voor de musical.”

Die musical is *Hij gelooft in mij* over de in 2004 overleden volkszanger André Hazes. Chantal speelt daarin zijn derde vrouw Rachel, die twintig jaar met hem in leeftijd scheelde. Vanwege het grote succes is de voorstelling tot augustus verlengd. “Wat deze musical zo succesvol maakt, is dat je kunt binnenkijken bij een bekend gezin,” zegt ze. “Waarom vinden we reality-tv als *Oh oh Cherso* of *Utopia* zo leuk? Omdat we graag zien dat iemand anders dezelfde sores heeft als wij of uit een totaal andere leefomgeving komt dan jijzelf. En natuurlijk die Hazes-nummers; iedereen kent

wel een lied van hem, of je nu vuilnisman of professor bent.”

Wat is Rachel in jouw ogen voor vrouw? “Iemand die vasthoudt. Ze was idolaat van André; hoeveel hij ook dronk of leed onder spanningen. Ik denk dat ze meer van haar man heeft gehouden dan de gemiddelde vrouw zou doen. Want die is niet idolaat van hem. Op een moment waren ze uit elkaar, maar nog maakte ze zijn huis schoon en deed ze boodschappen voor hem. Ze zorgde er dan voor dat ze weer weg was voor hij thuiskwam. Ze hadden al een relatie op haar vijftiende, wat natuurlijk niet zo kies was. Pas vijf jaar later zijn ze ermee naar buiten gekomen. Omdat ze zo jong was, heeft ze niet echt kunnen puberen; ze was meteen mevrouw Hazes. Toen ik het script had gelezen, vroeg ik Rachel: ‘Was het echt zo heftig?’ ‘Veel heftiger,’ antwoordde ze.”

Hoe is ze als moeder? “Héél toegewijd. En moeder en vader tegelijk, ook toen André er nog was - dat was best pittig. De kinderen zijn dol op haar. Het zijn erg beleefde, nette kinderen. Dat zegt veel over haar. Ze is al verschillende keren naar de musical komen kijken. Maar niet zo vaak als kleine Dré, hun zoon. Die komt onaangekondigd. ‘Ik wil gewoon even naar papa kijken,’ zegt hij dan. Heel ontroerend.”

Raak je als actrice niet verzadigd als je telkens weer dezelfde rol moet spelen? “De afgelopen week had ik geen enkele keer gespeeld omdat ik tv moest doen. Ik stond gisteren weer op dat podium en dacht: dit is toch het allerleukste om te doen! Het hangt erg van de rol af. Deze ben ik nog lang niet moe, merk ik. Het ligt dichterbij mij. Soms, zoals in de musical

Wicked, speel ik een hysterisch type met veel pieken en dalen. Daar was ik op een gegeven moment helemaal klaar mee. Net als Rachel ben ik meer een *flatliner*. Je ziet mij nu niet anders dan straks als ik ga lunchen met een vriendin of als ik een programma presenteer. Ik vind het doodeng en irritant als ik iemand op maandag ontmoet die heel anders is op dinsdag; dan weet ik niet wat ik aan die persoon heb. Het is geen luiheid, maar het liefst speel ik zo’n nuchtere vrouw.”

Je wordt altijd overladen met complimenten. Heb je dat nodig? “Nee, joh. Ik vind het fijner als mensen na afloop naar me toe komen en zeggen dat ik hen heb ontroerd. Aan ‘wat heb je mooi gezongen’ heb ik niet zo veel. Ik wil ze raken.”

Je presenteert, zingt en danst in het theater, je acteert; wanneer ben je het meest in je element?

“Maakt me niet uit. Ik geef een feest en dan wil ik het iedereen naar de zin maken. Vorige week moest ik al om negen uur ’s ochtends in de studio in Aalsmeer zijn voor de opnamen van *Everybody dance now*, terwijl de uitzending pas om half negen ’s avonds begon. Ik kwam binnen en een jongen van de techniek zei: ‘Yes, jij bent er. Leuk!’ Dan vind ik het niet meer erg dat ik die ochtend om acht uur uur al in de auto ben gestapt. Als je het hebt over complimenten: hier doe ik het voor.”

Je staat bekend als een controlfreak. Is dat lastig voor je collega’s?

“Die vinden dat juist fijn. Ze weten: ook al komt er een orkaan, Chantal blijft staan. Ik bereid me altijd ontzettend goed voor, daarom ben ik ook nooit nerveus als ik iets live moet doen. Ik kan het me ook niet

permitteren iets halfbakken te doen. Daar zijn de theaterkaartjes te duur voor.”

Niet voor de roem, vast ook niet voor het geld; waar doe je het dan voor?

“Ik moet dit gewoon doen. Ik kan het theater echt missen na twee weken vakantie. Ik heb van mijn hobby mijn beroep gemaakt. Hetzelfde bij televisie: vroeger was ik een echte tv-kijker. Dat er nu op vrijdag- of zaterdagavond gezinnen met z’n allen klaarzitten op de bank om naar mij te kijken, is superleuk.”

Er zijn dagen dat ze op hetzelfde moment op tv is te zien bij RTL4 in een serie als *Divorce* of als jurylid in een show als *Holland’s got talent*, terwijl er ook nog ergens een film draait waarin ze speelt (laatst in *Soof*) en ze live is te zien en horen in een musical. Soms lijkt het of Chantal er overal en altijd is. Terwijl ze ook nog de zorg heeft voor de vijfjarige kleuter James. “Het lijkt veel, maar tachtig procent van wat je op tv ziet, is allang opgenomen,” zegt ze. “Er is genoeg tijd voor ontspanning in mijn leven. Ik kan James vrijwel elke middag van school halen en met hem spelen.”

Is ‘moeder zijn’ de belangrijkste rol in je leven?

“Nee, het hele palet. Ik vind het het allerbelangrijkste dat je gelukkig bent en dat je blij bent met wat je doet. Het zijn gewoon bepaalde ballen die je hoog moet houden. Soms lukt dat goed en moeiteloos. En soms denk je: hé, alle ballen liggen op de grond, er is iets niet goed gegaan. Ik denk dat het bij mij niet meer is dan bij een ander. En vergeet niet dat er zo veel leuke dingen bij komen als je in dit vak zit. Als klein meisje droomde ik ervan dat ik op een podium stond te zingen en te dansen met tapschoenen aan. En dat ik in een film ging spelen en op tv kwam. Ik doe het allemaal! En ik krijg er ook nog voor betaald. Naast die carrière heb ik ook nog eens een heel leuk gezinsleven! Daarmee voel ik me ontzettend gezegend.”

Hoe belangrijk zijn je ouders voor je carrière geweest?

“Ze hebben me altijd gesteund en zijn allebei erg creatief, ze hebben in allerlei bands gespeeld. Mijn vader is een goede

‘Ik heb al meer gedaan dan ik ooit durfde dromen. Ook daarom is er onwijs veel rust’

pianist. Het is echt iets Limburgs; in elk gezin wordt er aan cultuur gedaan. Het zit in onze genen.”

Net als Huub Stapel kom je uit Tegelen. Wat herken jij in hem dat jij ook hebt?

“Het heel hard kunnen werken en zelf je slingers ophangen. Nooit zeuren - althans bijna nooit, haha - en toch ook genieten. We zijn tenslotte bourgondisch aangelegd. Een soort nuchterheid ook. Niet zo overdreven. Ik moet altijd erg lachen als acteurs binnenkomen en zeggen: ‘Hoi, wat zie je er fantastisch uit!’ Terwijl ik denk: bekijk me eens goed! Ik heb een kop als een marmot, want ik heb maar twee uur geslapen. Huub en ik zullen dat soort dingen nooit meteen zeggen. Misschien na een half uur, als ik je goed heb kunnen bekijken.”

Het is nogal een eind naar Limburg vanuit Amsterdam. Vind je die afstand bezwaarlijk?

“Jazeker. Mijn ouders zijn erg belangrijk in mijn leven. Ze komen altijd naar premières, zonder dat ze zelf - godzijdank - willen schitteren. Na afloop geven ze me een knuffel en dan gaan ze weer. Ik bel ze vaak. Als mijn vader opneemt en hoort dat er iets is, geeft hij snel de hoorn aan mijn moeder.”

Terwijl hij de overbezorgde van de twee was, las ik.

“Ach, nu ik zelf moeder ben, vind ik dat bij nader inzien best meevallen. Als het onweerde en ik naar school moest fietsen, terwijl er die dag schoolfoto’s werden gemaakt, wilde hij wel in de auto stappen om me weg te brengen. Maar mijn moeder zei dan: ‘Ze gaat lekker op de fiets. Dan staat ze maar met nat haar op de foto.’ En dan ging ik op de fiets.”

En ben jij zo ook als moeder?

“Vrees van wel, haha. Mijn vader zei altijd toen James net kon lopen: ‘Hij moet wel oppassen, anders valt hij van het afstapje.’ Dat hebben mijn moeder en ik helemaal niet. Laat hem er maar overheen kukelen, dan weet hij tenminste dat het er is.”

Is Moederdag tegenwoordig jouw dag of nog die van je moeder?

“Voor ons allebei. Ik vind het belangrijk en stuur altijd een bloemetje als ik niet bij haar kan zijn. En James maakt natuurlijk altijd iets, voor mama en oma.”

Heeft hij al door dat zijn mama bekend is?

“Hij is ermee opgegroeid. Al verbazen dingen hem soms wel. Laatst zaten we op de fiets en riepen kinderen me na. ‘Waarom doen ze dat mama?’ vroeg hij. ‘Omdat ze me van de tv kennen.’ ‘Ben je dan niet alleen op mijn tv?’”

Wat beschouw je als de grootste verandering aan jezelf sinds hij er is?

“Ik was al rustig, maar nu ben ik dat nog meer. Als je eenmaal moeder bent, kun je alles beter aan, denk ik. Als je een mens kunt opvoeden, lukt de rest vast ook. Maar echt veranderd ben ik niet. Marco, mijn man, zegt dat ook. Hij kende me al voordat ik bekend was en voor zijn gevoel ben ik nog steeds dezelfde als toen. Ik werk nu met een opnameleider die mij elf jaar geleden ook begeleidde; die zei hetzelfde. En ook mijn leraar van de basisschool, toen ik hem een paar jaar geleden tegenkwam. Ik ben daar heel blij mee. Blijf jezelf, dat houd ik ook de kinderen voor die ik lesgeef. Vaak gaan die zodra ze op een podium staan heel raar zingen en spreken. Zeg ik: ‘Doe eens normaal, gek!’ Zeker voor een Nederlands publiek. Dat gaat slaan als het niet echt is.”

Als je met die kinderen bezig bent, zie je dan jezelf weer voor je als vijftienjarige met de dromen die je had?

“Als ik morgen doodga, heb ik meer gedaan dan ik ooit durfde dromen. Ook daarom is er onwijs veel rust. Sommige vriendinnen van me hebben voor hun gevoel nog steeds niet die hoofdrol gespeeld of de liefde van hun leven gevonden of dat kind gebaard. En zie wat ik allemaal heb; ik voel die benauwdheid die ze hebben en kan daar plaatsvervangend de zenuwen van krijgen. Want de tijd tikt door. Natuurlijk: ik werk heel hard en ik laat er dingen voor, maar het is vaak ook de juiste tijd, de juiste plek, de juiste mensen. En talent en een beetje geluk. Als je dat alles in een blender gooit en dit eruit komt: daar mag je God op je blote knieën voor danken.”

En dan stap je dit jaar ook nog in het huwelijksbootje...

“Wat een mens echt gelukkig maakt is dat men je liefheeft en dat je lief kunt hebben. Als je dan ook nog een goede balans hebt met dat werk dat je zo leuk vindt...”

Iedereen schijnt zich nu druk te maken over de locatie en de jurk.

“Ach, zoals ik al zei: ook dat hoort erbij.”

Ooit komt er een dag dat niemand zich meer omdraait als je langsloopt. Ben je daarmee bezig?

“Het is geen angst, maar ik heb veel voorbeelden in het vak die dat overkomt, ja. Daar denk ik nu niet over na. Het is nog zo leuk.”

interview: bram de graaf. fotografie: ester gebuis. styling: esther loonstijn. haar en make-up: leco van zadelhof. met dank aan: zara (zwart-wit gedessineerd top, knalgeel jasje, gele blouse), selected femme (leren rokje), witte kanten t-shirt), ck (oorbellen), ray-ban (zonnebril), loods 5 (mok met ‘amsterdam’).

